

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 278/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. B. – T., K., konateľky a spoločníčky obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., K., zastúpenej advokátkou JUDr. Ľ. B., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 208/2011 zo 17. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. B. – T., konateľky a spoločníčky obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. L. B. – T., K., konateľky (v čase doručenia sťažnosti, pozn.) a spoločníčky obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľky“), zastúpenej advokátkou JUDr. Ľ. B., B., vo veci namietaného porušenia jej

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 208/2011 zo 17. júna 2011.

Právna zástupkyňa sťažovateľky podaním z 23. januára 2012 doručeným ústavnému súdu 21. januára 2012 a následne podaním 12. februára 2012 doručeným ústavnému súdu 20. februára 2012 doplnila sťažnosť o ďalšie relevantné skutočnosti a listinné dôkazy (preukazujúce podanie jej ďalšieho návrhu okresnému súdu na neplatnosť uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia z 27. októbra 2011, 2. novembra 2011 a z 22. decembra 2011).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že „sťažovateľky podali dňa 04. 03. 2011, na Okresnom súde Bratislava I, návrh podľa ustanovenia § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, o určenie neplatnosti uznesenia č. 3, o vymenovaní PhDr. M. P., s účinnosťou od 08. 02. 2011 do funkcie konateľa spoločnosti Z., s. r. o., prijatého na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti Z., s. r. o., konaného dňa 08. 02. 2011, a o nariadenie predbežného opatrenia, pre rozpor uznesenia:

- s ustanoveniami spoločenskej zmluvy, článok 7, článok 11, bod 1., článok 13 bod 3.,*
- s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka, relevantného aj pre obchodné vzťahy, s následkom neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, na ktoré nadväzuje ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka,*
- s ustanovením § 56a ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka,*
- s ustanovením § 129 ods. 2 Obchodného zákonníka,*
- so všeobecne zachovávanými a uznávanými mravnými zásadami a princípmi vzájomných vzťahov,*
- s článkom 12, ods. 1, ods. 2, ods. 4 Ústavy SR, v spojení s článkom 1., 3., Listiny základných práv a slobôd,*
- s článkom 16 ods. 2 Ústavy SR, v spojení s článkom 7 ods. 2 Listiny...,*
- s článkom 20 ods. 1, ods. 3 Ústavy SR, v spojení s článkom 11 ods. 1, ods. 3 Listiny...,*

- s článkom 13 Európskeho dohovoru...,
- s článkom 14 Európskeho dohovoru...“.

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 34 Cb 27/2011 z 23. marca 2011 o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v konaní o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia rozhodol tak, že návrh zamietol. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cob 208/2011 zo 17. júna 2011 tak, že namietané uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka zastáva názor, že namietaným uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru, a to z dôvodu, že:

„1. Z rozhodnutia krajského súdu ako i z rozhodnutia prvostupňového súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil v celom rozsahu, nie je zrejmé, či súd návrh o nariadenie predbežného opatrenia zamietol z dôvodu, že v čase o jeho rozhodovaní bol už vykonaný zápis v obchodnom registri, preto uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa úkonov, ku ktorým ho oprávňuje uznesenie mimoriadneho valného zhromaždenia nie je možné, neboli naplnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia, nakoľko už nejde o nalievajú potrebu, ani o dočasnú úpravu pomerov, nariadením predbežného opatrenia by už nemohlo dôjsť k účinkom voči žalovanému, alebo z dôvodu, že súd vychádzajúc z listinných dôkazov založených v spise, a zo zistení v obchodnom registri dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia, ohrozenie pomerov účastníkov nebolo preukázané, nebolo nutné okamžité dočasné súdne opatrenie, nariadenie predbežného opatrenia nie je nutné, primerané, ani účelné. V rozhodnutiach nie je ani uvedené, akým postupom súdy k uvedeným záverom dospeli.

2. Zápis PhDr. M. P. ako tretieho konateľa spoločnosti v obchodnom registri, v čase rozhodovania súdu o návrhu o nariadenie predbežného opatrenia je pre rozhodovanie súdu o návrhu o nariadenie predbežného opatrenia právne irelevantný, nemá právnu relevanciu ani pre záver súdu, že nariadením predbežného opatrenia by už nemohlo dôjsť k účinkom voči žalovanému.

3. Zápis PhDr. M. P. ako tretieho konateľa spoločnosti v obchodnom registri nemá právnu relevanciu ani pre záver súdu, že obmedziť alebo zakázať výkon funkcie konateľa predbežným opatrením by znamenalo úplne znefunkčnenie spoločnosti odporcu. Spoločnosť má spolu s PhDr. M. P. troch konateľov a za spoločnosť konajú dvaja konatelia spoločnosti spoločne.“

V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že „z návrhu vo veci samej, aj pre konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, z listinných dôkazov k návrhu pripojených, jednoznačne vyplýva:

a) Kontinuita návrhu vo veci samej a návrhu o vydanie predbežného opatrenia.

b) Za stavu pred ustanovením PhDr. M. P. za tretieho konateľa spoločnosti, kedy spoločnosť mala dvoch konateľov, za stavu že v mene spoločnosti konali dvaja konatelia spoločnosti spoločne, za stavu personálneho prepojenia osôb, mali spoločníci postavenie, ktoré umožňovalo aj menšinovému spoločníkovi podieľať sa na rozhodovaní spoločnosti.

c) ustanovením tretieho konateľa PhDr. M. P., proti vôli menšinového spoločníka, pri zachovaní, že za spoločnosť konajú dvaja konatelia spoločne, toto postavenie väčšinový spoločník váhou svojich hlasov proti vôli menšinového spoločníka zmenil tak, že môže úplne vylúčiť z rozhodovania o záležitostiach spoločnosti Ing. L. B. – T., konateľku, spoločníčku a zakladateľku spoločnosti.

d) Väčšinový spoločník jednostranne zvýhodnil svoje postavenie na úkor zhoršenia postavenia menšinového spoločníka, zvýhodnenie je umocnené personálnym prepojením osôb.“

Podľa názoru sťažovateľky „správanie a konanie dvoch konateľov nie sú v súlade so všeobecne zachovávanými a uznávanými mravnými zásadami a princípmi vzájomných vzťahov, s obvyklým, poctivým a spravodlivým správaním sa, s internými predpismi, ani s relevantnými právnymi predpismi, nie sú v súlade s legitímnymi kompetenciami, sú bez ich adresnej zodpovednosti, sú absolútnou ignoráciou postavenia navrhovateľky ako konateľky, riaditeľky a spoločníčky spoločnosti, ktorá nesie adresnú zodpovednosť...“.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom o nej takto rozhodol:

„1. Krajský súd Bratislava právoplatným uznesením proti ktorému nie je možný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, porušil základné právo sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s ustanovením § 1 a nasl. O. s. p., ktorého súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky, v spojení s nesprávnymi a neodôvodnenými skutkovými zisteniami a právnymi závermi v tomto uznesení, ktoré sú z ústavného hľadiska neakceptovateľné.

2. Uznesenie Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 3 Cob/208/2011-62, 1111207117 zo dňa 17. 06. 2011 zrušuje, vec vracia Krajskému súdu Bratislava za účelom opätovného prerokovania a rozhodnutia vo veci s tým, že v ďalšom postupe je súd viazaný právnymi názormi Ústavného súdu SR.

3. Sťažovateľkám priznáva primerané finančné zadostučinenie spoločne vo výške 10 000,- €, ktoré im je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd Bratislava je povinný zaplatiť sťažovateľkám náhradu trov konania vo výške podľa vyčíslenia, na účet advokátky JUDr. E. B., do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 208/2011 zo 17. júna 2011, ktorým ako odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa z 23. marca 2011 o zamietnutí jej návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v konaní o neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia vedenom okresným súdom pod sp. zn. 34 Cb 27/2011. Sťažovateľka v postavení menšinového spoločníka a konateľa obchodnej spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „spoločnosť“), nariadením predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil spoločnosti zdržať sa všetkých úkonov, ku ktorým ju oprávňuje uznesenie č. 3 o vymenovaní PhDr. M. P. do funkcie konateľa (tretieho) spoločnosti prijaté na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti 8. februára 2011, sledovala zabránenie stavu, aby bola „úplne vylúčené z rozhodovania o záležitostiach spoločnosti...“.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Sťažovateľka namieta, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 208/2011 zo 17. júna 2011 došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú predbežné opatrenia, resp. návrhy na ich nariadenie zamietajú, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa

do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje predbežné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (IV. ÚS 350/2011).

V konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípm spravodlivého súdneho konania vyplývajúcim z čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom jeho svojvôle, pričom musí byť aj primeraným spôsobom odôvodnené.

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevyklučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie účinkov ktorých je časovo obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh účastníka konania zrušené (IV. ÚS 257/2010).

Krajský súd v danom prípade v zmysle zásad upravených v § 212 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, pričom vec prerokoval vec bez nariadenia pojednávania

v súlade s § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné, a preto ho v nadväznosti na tento záver potvrdil.

V odôvodnení namietaného uznesenia krajský súd okrem iného uviedol, že „sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia, a preto sa v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia, i s prihliadnutím na tvrdenia navrhovateľiek v odvolaní, odvolací súd považuje za potrebné uviesť najprv vo vzťahu k odôvodneniu tohto uznesenia, že sa nestotožnil s námietskou navrhovateľiek, že z predmetného rozhodnutia nie je zrejmé z akých dôvodov súd prvého stupňa návrh zamietol.

Odvolací súd poukazuje na to, že navrhovateľky podali návrh na nariadenie predbežného opatrenia po začatí konania, t. j. podľa § 102 ods. 1 O. s. p., ako správne uviedol súd prvého stupňa. Na nariadenie predbežného opatrenia i po začatí konania treba aplikovať § 74 a nasl. O. s. p., t. j. ako na jeho nariadenie pred začatím konania.

Podľa § 74 ods. 1 O. s. p. súd môže nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Z dikcie tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že nariadenie predbežného opatrenia predpokladá, aby sa aspoň osvedčila danosť práva (nároku) a aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe dočasnej úpravy.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením odvolateľiek, že z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, z akého dôvodu súd prvého stupňa návrh zamietol. Súd prvého stupňa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia správne postupoval, keď najprv skúmal, či je osvedčená danosť nároku a v ďalšom sa zaoberal tým, či nie sú vážnejšie pochybnosti o potrebe dočasnej úpravy a posudzoval otázku, či v prípade jeho nariadenia nedôjde k nevyváženému zásahu do vzťahov účastníkov.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že nie sú splnené zákonné podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia, pretože nie je daná naliehavá potreba upraviť právne vzťahy medzi účastníkmi navrhovaným spôsobom, a to i vzhľadom

na to, že zápis konateľa bol už realizovaný v obchodnom registri. Obmedziť, resp. zakázať výkon funkcie konateľa by znamenalo úplné znefunkčnenie spoločnosti odporcu. O tom, či príslušné rozhodnutie valného zhromaždenia odporcu je platné alebo neplatné môže súd rozhodnúť len rozsudkom vo veci samej.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.“

K námietke sťažovateľky, podľa ktorej o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nerozhodoval zákonný sudca, krajský súd uviedol:

«V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Všeobecné zásady k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2011, podľa ktorých v stanovenej lehote sudca, ktorému bol vec náhodným výberom pridelená môže reklamovať, že bola nesprávne pridelená. Tento postup dodržal sudca z oddelenia „C“ (civilnoprávne), pretože vec patrila ako do oddelenia „Cb“ (obchodnoprávne) a predsedníčka OS Bratislava I s týmto súhlasila a dala pokyn náhodným elektronickým výberom vec previesť do oddelenia „Cb“. V tomto oddelení bola týmto spôsobom určená vo veci konať a rozhodnúť sudkyňa JUDr. M. B. ako zákonná sudkyňa. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nestotožnil s námietkou navrhovateľiek, že bolo porušené ich ústavné a zákonné právo na súdnu ochranu.»

Ústavný súd aj vzhľadom na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov pri zisťovaní skutkového stavu, považuje napadnuté uznesenie krajského súdu z ústavnoprávneho hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Dôvody, na ktorých je namietané uznesenie krajského súdu založené, podľa názoru ústavného súdu zodpovedajú požiadavkám vyplývajúcim z § 74 ods. 1 OSP, podľa ktorého pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa § 76 ods. 1 písm. e) OSP predbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi, aby nenakladal s určitými vecami alebo právami. Môže mu tiež nariadiť, aby niečo vykonal, niečoho sa zdržal alebo niečo znášal [§ 76 ods. 1 písm. f) OSP].

Podľa § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka štatutárnym orgánom spoločnosti je jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak. Obmedziť konateľské oprávnenie môže iba spoločenská zmluva alebo valné zhromaždenie [(teda nie súd), pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 96/2002, Zo súdnej praxe, č. 38/2002].

Z citovaného § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že od konateľa obchodnej spoločnosti nemožno spravodlivo žiadať, aby obmedzil svoje konateľské oprávnenia, čoho sa sťažovateľka navrhovaným predbežným opatrením v podstate domáha, lebo toto obmedzenie by bolo v rozpore so zákonom, aj s platnou spoločenskou zmluvou.

Konanie vedené pod sp. zn. 34 Cb 27/2001 o neplatnosť uznesenia č. 3 o vymenovaní PhDr. M. P. s účinnosťou od 8. februára 2011 do funkcie konateľa spoločnosti prijaté na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti 8. februára 2011 na návrh sťažovateľky nie je právoplatne skončené (dosiaľ nebol vydaný rozsudok v merite veci okresným súdom).

Zákonná úprava postupu pri vydávaní predbežných opatrení vyžaduje, aby navrhovateľ splnil podmienky konania ustanovené Občianskym súdnym poriadkom (§ 74 a nasl.). V danom prípade podľa názoru ústavného súdu boli tieto zákonné limity ustanovené v § 74 a nasl. OSP pre zamietnutie návrhu sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia rešpektované. Skutočnosť, že sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, že rozsah oprávnení, ktoré sťažovateľka žiadala obmedziť, resp. zdržať sa výkonu práv, sú oprávneniami konateľov spoločnosti, a z uvedeného dôvodu konštatovali nesplnenie zákonných podmienok na nariadenie predbežného opatrenia v danej veci, nesignalizuje sama osebe možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd si bol pritom vedomý, a to aj z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že ide o dočasnú úpravu pomerov účastníkov, čo mu umožňuje menej formalizovaný postup určený na dokazovanie a zisťovanie všetkých skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia vo veci samej.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a sťažovateľkou označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2012